

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Javůrkové a soudců JUDr. Lucie Bičákové a Mgr. Štěpána Hnaníčka ve věci

žalobkyně: **HECHT MOTORS S..o.**, IČO 61461661
sídlem Za Mlýnem 1562/25, 147 00 Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Sobotou
sídlem Belgická 642/15, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **SCM Logistics S..o.**, IČO 05050910
sídlem Kubelíkova 1224/42, 130 00 Praha 3 – Žižkov
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Bohorodčanerem
sídlem Na Neklaně 3232/38, 150 00 Praha 5

o zaplacení 362 704,61 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalované proti mezitímnímu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 6. dubna 2021, č. j. 7 C 617/2018-245,

takto:

Mezitímní rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**

Odůvodnění:

1. Napadeným mezitímním rozsudkem soud I. stupně rozhodl tak, že právní základ žalobou uplatněného nároku je zcela opodstatněný (výrok I.), o jeho konečné výši a náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto v konečném rozsudku (výrok II.).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení částky 362 704,61 Kč s příslušenstvím. Tvrdila, že si dne 10. 5. 2018 u žalované objednala přepravu nákladu ze skladu Všechromy ve dnech 11. 5. 2018 a 14. 5. 2018. Objednávka byla žalovanou potvrzena e-mailem

ze dne 10. 5. 2018. V potvrzení objednávky žalovaná uvedla registrační značky tažných a přípojných vozidel, které měly přepravu provádět. První přeprava na den 11. 5. 2018 byla provedena řádně, u druhé přepravy zahájené dne 14. 5. 2018, kterou prováděl kamion s registrační značkou XXX, a dopravu prováděla společnost Sendi, Anna S. z Polska, však náklad na místo určení nedorazil. Dle žalobkyně se vztahy mezi ní a žalovanou řídí Úmluvou o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (dále jen „Úmluva CMR“). Dopravce tak odpovídá za úplnou ztrátu zásilky od okamžiku převzetí zásilky do okamžiku jejího vydání. Dopravce odpovídá za jednání všech osob, které k přepravě použije. Žalobkyně tak požadovala náhradu škody za zboží, které měla žalovaná přepravit, bez omezení, neboť škoda byla způsobena úmyslně jednáním osoby použité žalovanou. Žalobkyně vyčíslila škodu na částku 727 888,31 Kč s tím, že s ohledem na započtení požaduje částku 362 704,61 Kč. Žalobkyně vyzvala žalovanou k úhradě dlužné částky dopisem ze dne 11. 7. 2018. Vedle škody pak požadovala úrok z prodlení ve výši 5 % dle článku 27 odst. 1 Úmluvy CMR a náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb.

3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Vznese námitku nedostatku pasivní věcné legitimace, neboť byla ve vztahu k žalobkyni zasílatelkou, která vlastním jménem na účet žalobkyně - příkazce obstarala přepravu. Škoda však vznikla během přepravy realizované polským dopravcem, společností Sendi (Anna S.) z Polska. Tato společnost byla uvedena i v nákladním listu. Místo plnění závazku navíc bylo v Polsku, proto není dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ani dána příslušnost českých soudů a rozhodným právem je dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) ze dne 17. 6. 2008 (Řím I) právo země dopravce. Své nároky má tak žalobkyně uplatnit u polského soudu ve vztahu ke společnosti Sendi (Anna S.). Dále namítala, že není ani oprávněná k provozování koncesované živnosti silniční motorové dopravy.
4. Soud I. stupně popsal svá skutková zjištění v bodech 11. až 38. rozsudku. Odvolací soud na jeho skutková zjištění pro stručnost odkazuje a jen shrnuje nejpodstatnější skutečnosti. Zbyněk S., v rozhodné době zaměstnanec žalobkyně, objednal u Jana M., zaměstnance žalované, emailovou zprávou ze dne 10. 5. 2018 doslova: kamion na Hecht PL, nakládka pátek 11. 5. 2018, sklad Všechromy (11 – 13), reference vfh1051, nakládka pondělí 14. 5. 2018, sklad Všechromy (10 – 12), reference vhf1067. Na tuto objednávku Jan M. reagoval stejný den emailem v 15.47 hod. a potvrdil přijetí objednávky. Pokud jde o nakládku v pondělí 14. 5. 2018, sklad Všechromy (10 – 12), mělo dle sdělení Jana M. přijet auto s SPZ XXX. Byl vystaven mezinárodní nákladní list č. 062542, odesílatelem byla žalobkyně, příjemcem zásilky Hecht Polska SP 200, místem vykládky byla společnost Hecht Polska SP 200 ve městě Bogdanec. Jako dopravce byla uvedena společnost Sendi - Anna S., sídlem ul. Wyclaska 11, 31 – 998, Krakov. V kolonce „přiložené dokumenty“ byla čísla 8650445 a 8650446, tedy č. faktur. Převáženo mělo být zboží „garden machinery“ na 28 paletách o váze 8 500 kg. Mezinárodní nákladní list byl potvrzený dne 14. 5. 2018, potvrzen byl dvěma razítky. Přílohou nákladního listu byly faktury č. 8650445 a č. 8650446, v nich byly vyčísleny částky v dolarech, tj. 35 267,35 USD a 1 067,34 USD. Dále obsahovaly seznam zboží a příslušenství k němu. Petr V., zaměstnanec žalované, následně informoval Zbyněka S. o tom, že zásilka byla naložena falešným dopravcem, což bylo nahlášeno na policii. Z výpovědi svědků Petra V. a Jana M. soud I. stupně zjistil, že žalovaná sama přepravu nerealizovala, ale obstarávala dopravce přes elektronickou burzu. Z e-mailové komunikace mezi Janem M. z žalované společnosti a osobou uvádějící jméno Damian S., e-mailová adresa xxx ze dne 10. 5. 2018 v rozmezí od 13:56 do 14:05 soud I. stupně zjistil, že pan S. se dotazuje, zda ještě platí nabídka ze Strančic, pan M. to potvrzuje a zasílá konkrétní informace ohledně nakládky a vykládky zboží. Pan S. uvedené potvrzuje a zasílá SPZ kamionu, který dojde na místo nakládky (to bylo následně sděleno žalobkyni). Z výpovědi Damiana S., kterou provedl Obchodní soud pro Krakov – Nowa Huta v Krakově dne 16. 9. 2020, soud I. stupně zjistil, že ve společnosti Sendi pracuje jako ředitel dopravy. Společnost řídí společně se svojí matkou. Silniční dopravou se společnost zabývá od roku 2017, vlastní 10 nákladních vozidel. Do České republiky realizovali 2 – 3 dopravy. Před

dvěma lety zjistili, že společnosti byla zfalšovaná identita, kdy bylo zfalšováno razítko z pojistné smlouvy. Fyzické vniknutí do objektů nebo elektronických zařízení, která používají, neproběhlo. K počítači má přístup pouze on, matka a jeho bratr. Jsou registrováni v systému na webových stránkách www.trans.eu, registrace v systému je velmi jednoduchá, je automaticky umožněný náhled do uložených dokumentů. Nikdy nedostal informace, že elektronická zařízení, která užívají, jsou ohrožena. Podvodníci použili e-mailovou adresu s jinou doménou. Kontaktní údaje na společnost jsou na webových stránkách, ty jsou bez změny dosud. Společnost Sendi nikdy neužívala e-mailovou adresu a telefonní číslo xxx a xxx. Jeho společnost rovněž nikdy nespolečupracovala s žalovanou. Emailová adresa na webových stránkách společnosti Sendi je xxx. Žalobkyně vyčíslila svou škodu na částku 727 888,31 Kč a požadovala její úhradu po žalované. Následně provedla jednostranný zápočet proti pohledávce žalované ze dne 1. 10. 2018 ve výši 372 147,60 Kč a požadovala již jen částku 362 704,61 Kč. Žalobkyně u žalované obdobným způsobem objednávala přepravu zásilek jak před 10. 5. 2018, tak po 14. 5. 2018, samotná přeprava byla realizována různými společnostmi uvedenými v nákladních listech. Žalovaná žalobkyni za svou činnost fakturovala jako za realizaci nákladní přepravy. Soud I. stupně v bodě 38. napadeného rozsudku pak pro účely svého rozhodování učinil shrnutí skutkových zjištění následovně: Dne 10. 5. 2018 prostřednictvím e-mailu si žalobkyně u žalované objednala kamion, který měl přepravit zboží ze skladu v Všechromech do skladu označeného Hecht PL dne 14. 5. 2018. Žalovaná objednávku stejný den potvrdila a uvedla, že dne 14. 5. 2018 do skladu v Všechromech přijede kamion s SPZ XXX. Dne 14. 5. 2018 bylo zboží, které dle přiložených faktur k nákladnímu listu mělo hodnotu 727 888,31 Kč, naloženo do kamionu, na místo určení přepraveno nebylo. Žalovaná nerealizovala přepravu sama, ale uskutečňovala ji prostřednictvím třetí strany. Vyšetřování ohledně ztráty zboží je dosud ve fázi prošetřování.

5. Po právní stránce soud I. stupně na věc aplikoval vyhlášku ministra zahraničních věcí č. 11/1975 Sb., o Úmluvě o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě ve znění změny č. 108/2006 Sb. m. s., dále jen „Úmluva CMR“, a zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), konkrétně ustanovení § 2471 odst. 1, § 2482, § 2460, § 2461, § 2478, § 2555, § 2557, § 2566 o. z., a ustanovení čl. 1, čl. 3, čl. 4, čl. 17, čl. 23 odst. 1, čl. 29 odst. 1 Úmluvy CMR, v otázce zavinění rovnocenného úmyslu pak odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 23 Cdo 2702/2012. Odkázal rovněž na žalobkyni zmíněné rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 488/2010, kdy zdůraznil m. j. ten závěr Nejvyššího soudu, že dopravce je odpovědný za jednání svých zaměstnanců, resp. osob, které k přepravě vozidla použil, i v situaci, kdy tyto osoby jednají v rozporu s příkazy danými zaměstnavatelem, neboť dopravce odpovídá m. j. i za řádný výběr zaměstnanců, resp. poddopraců. Dopravce je proto odpovědný i za krádeže, resp. zpronevěru provedenou osobami použitými k plnění zakázky, pokud jim bylo zboží svěřeno v rámci plnění přepravní smlouvy. Zde je třeba vyjít z článku 29 odst. 2 Úmluvy CMR. Soud I. stupně dále ještě odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. května 2000, sp. zn. 33 Cdo 1262/2000, ve kterém Nejvyšší soud uvedl, že podstatnými náležitostmi smlouvy o přepravě věci jsou označení zásilky, označení místa odeslání a místa určení, závazek dopravce provést přepravu a závazek odesílatele zaplatit přepravné. Od ní se liší obstaravatelská smlouva tak, že se obstaravatel zavazuje obstarat příslušnou přepravu, že obstaravatel uzavře vlastním jménem na účet příkazce smlouvu o přepravě zásilky do dohodnutého místa určení. Obstaravatel obvykle přepravu neprovádí. Příkazce je povinen zaplatit za obstarání přepravy úplaty zpravidla poté, co obstaravatel přepravu zajistil uzavřením příslušných smluv s dopravci, ovšem nezávisle na tom, zda již byla přeprava uskutečněna. Dále odkázal též na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 21 Cdo 5281/2016, dle kterého základním hlediskem pro výklad právního jednání je podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2014 úmysl jednajících (popřípadě – u vícestranných právních jednání – společný úmysl jednajících stran), byl-li takový úmysl druhé straně (adresátovi projevu vůle) znám, anebo musela-li o něm vědět. Při zjišťování tohoto úmyslu je třeba vycházet z hledisek uvedených v ustanovení § 556 odst. 2 o. z. a přihlídnout též k praxi zavedené mezi stranami v právním styku, k tomu, co právnímu jednání předcházelo, i k tomu, jak strany

následně daly najevo, jaký obsah a význam právnímu jednání přiřkládají. Teprve v případě, že ani za použití uvedených výkladových pravidel nelze zjistit úmysl jednajícího, se uplatní objektivní metoda interpretace a projevu vůle se přisuzuje význam, jaký by mu zpravidla přiřkládala osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen.

6. Soud I. stupně se tedy nejprve zabýval otázkou, zda mezi účastníky řízení byla uzavřena přepravní smlouva, jak argumentovala žalobkyně, nebo smlouvu zasílatelská, jak tvrdila žalovaná. Po zhodnocení důkazů se přiklonil k právní kvalifikaci vztahu mezi účastníky jako přepravní smlouvy a následné aplikaci Úmluvy CMR. Uvedl, že dle judikatury Nejvyššího soudu se smlouva o přepravě věci vyznačuje tím, že je označena zásilka, označeno místo odeslání a místa určení, závazek dopravce provést přepravu a závazek odesílatele zaplatit přepravné. Co se týká místa odeslání a místa určení, to nebylo mezi stranami sporné (sklad Všechromy – sklad Hecht PL v Bogdanci v Polsku). Co se týká konkrétního postupu při sjednávání smlouvy, pan S. ze společnosti žalobkyně zaslal dne 10. 5. 2018 e-mail, kdy objednával kamion na Hecht PL a uváděl, kde má kamion v České republice učinit nakládku, a dále uváděl referenční číslo zásilky. Žalovaná, aniž by zjišťovala bližší okolnosti (kde konkrétně se nachází místo s označením Hecht PL či jak veliký má kamion být a jaké parametry má zásilka), objednávku potvrdila zasláním SPZ kamionu, který měl přepravu provést. Žalovaná tedy znala parametry zásilek, které žalobkyně zasílala. Uvedené vycházelo ze zavedené praxe mezi stranami. Konkrétně pak došlo k označení zásilky jednak uvedením referenčního čísla v e-mailu ze dne 10. 5. 2018 a jednak přiložením faktur č. 320180595 a č. 320180596 k nákladnímu listu při nakládce zboží. Žalovaná nijak neuvedla, který subjekt bude přepravu zásilky realizovat. Z uvedeného jednání žalované je zřejmé, že žalovaná z předchozí praxe zavedené mezi stranami znala parametry zásilek přepravovaných pro žalobkyni, dopředu ani žalobkyni neinformovala o výši ceny přepravy, ostatně žalobkyně ani tuto informaci nevyžadovala. Pro sjednání smlouvy o přepravě nebylo nutné to výslovně zmiňovat. Pro uzavření smlouvy o přepravě pak svědčí i skutečnost, že žalovaná následně účtovala své služby až po realizaci přepravy jako takové, sama uvedené označovala jako „přeprava“. Ani v případě odcizené zásilky neúčtovala žalovaná přepravu hned poté, co našla dopravce k realizaci přepravy, a předtím, než k přepravě zboží došlo. Dle judikatury Nejvyššího soudu (33 Cdo 1262/2000, [NS 157/2000]) přitom příkazce je povinen zaplatit za obstarání přepravy úplatu zpravidla poté, co obstaratel přepravu zajistil uzavřením příslušných smluv s dopravci, ovšem nezávisle na tom, zda již byla přeprava uskutečněna.
7. Dále soud I. stupně uvedl, že žalovaná v reakci na předběžný právní názor soudu vycházející z případné odpovědnosti zasílatele dle § 2461 o. z., kdy v případě, že neuvede komisionář ve zprávě o provedení příkazu osobu, s níž na účet komitenta uzavřel smlouvu, může komitent uplatnit svá práva proti samotnému komisionáři jako zavázanému z této smlouvy, se snažila prokázat, že jako zasilatelka zprávu o provedení příkazu učinila. Soud I. stupně však ani tato tvrzení nevzal za prokázané, neboť v e-mailové komunikaci z období května 2018 nebylo uvedeno jméno dopravce. E-mail ze dne 17. 5. 2018 pouze informuje žalobkyni o skutečnosti, že zásilka s referenčním číslem vfh1067 byla naložena falešným dopravcem. Další důkazy, které měly prokazovat včasné provedení zprávy o příkazu, byly soudu navrženy po koncentrační lhůtě, a jako takové byly zamítnuty (z výslechnů svědků M. a V. navíc vyplynulo, že si konkrétní okolnosti ohledně ukradené zásilky již nepamatují). Ani nákladní list se jménem společnosti Anna S., Sendi, nespĺňuje parametry zprávy o provedení příkazu, neboť to nebylo jednání adresované žalovanou žalobkyni.
8. Soud I. stupně shledal nerozhodné, že žalovaná nemá příslušné živnostenské oprávnění k provozování přepravy, neboť překročení předmětu podnikání (živnostenského oprávnění) podnikatele nemá vliv na povahu a platnost právních úkonů, při nichž k takovému překročení předmětu činnosti podnikatele došlo (Nejvyšší soud ze dne 10. 1. 2008, sp. zn. 32 Odo 801/2006).
9. Vzhledem k tomu, že soud I. stupně posoudil vztah účastníků jako smlouvu o přepravě, aplikoval

na tento vztah Úmluvu CMR, protože byla uzavřena přepravní smlouva v mezinárodní silniční nákladní přepravě, místo převzetí zásilky a místo jejího předpokládaného dodání leží ve dvou různých státech, z nichž alespoň jeden je smluvním státem Úmluvy CMR. Odpovědnost žalované jako dopravce shledal podle článku 3 Úmluvy CMR, kdy tato odpovídá za jednání a opomenutí svých zástupců a pracovníků a všech ostatních osob, kterých použije při provádění přepravy, jako za vlastní jednání a opomenutí za předpokladu, že tito zástupci, pracovníci nebo ostatní osoby jednají v rámci svých pracovních úkolů. Podle článku 17 odst. 1 Úmluvy CMR pak dopravce odpovídá za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky anebo za její poškození, které vznikne od okamžiku převzetí zásilky k přepravě až do okamžiku jejího vydání. Dále uvedl, že náhrada škody je pak limitována dle článku 23 Úmluvy CMR, pokud nemá dojít k aplikaci článku 29 Úmluvy CMR, pokud škoda byla způsobena úmyslně nebo takovým jednáním dopravce nebo jeho zástupců, pracovníků či osob, které použil, které se podle práva soudu, u něhož se právní věc projednává, považuje za rovnocenné úmyslu.

10. Soud I. stupně tedy konstatoval, že žalovaná tak svou nedbalostí vytvořila situaci, kdy zásilka byla převzata – fyzicky vydána subjektu, který se vydával za polského dopravce na základě falešné identity. Škoda tak byla způsobena osobou, kterou žalovaná použila při provádění přepravy. Zde odkázal na publikaci Sedláček P. a Florián M.: Vybrané otázky z přepravy a zasilatelství. Praha: Wolters Kluwer, 2017. Právo prakticky. ASPI ID MN155CZ, část první. Shledal i podmínky pro aplikaci čl. 29 Úmluvy CMR. Žalovaná si jako dopravce vybírala subdoprovce jednak na základě platformy RAAL a pro přepravu do Polska na základě platformy TRANS. Z provedeného dokazování vyplynulo (dokumenty a webové stránky platformy www.trans.eu), že platforma TRANS vyžaduje pro registraci pouze vyplnění registračního formuláře a zaslání scanu dokumentů jako oprávnění k provozování dopravy či listinu prokazující pojištění. Ze samotného sjednávání subjektu subdoprovce žalovanou pak bylo zjištěno, že žalovaná přepravu dohodla prostřednictvím e-mailové komunikace dne 10. 5. 2018 v čase od 13.56 do 14.05 hodin. Reagovala na nabídku zaslou z e-mailové adresy xxx. Z webových stránek společnosti Sendi však vyplynulo, že její e-mailová adresa je xxx (resp. listiny předložené žalovanou, které měla od subdoprovce společnosti Sendi získat, uvádí adresu: xxx). Jak uvedl Damian S., společnost Sendi nikdy neměla e-mailovou adresu, se kterou žalovaná komunikovala. Společnosti Sendi ani žalovanou neznala, dle výpovědi Damiana S. do Čech realizovali přepravu v rámci jednotek. Důvod pro aplikaci článku 29 odst. 3 Úmluvy CMR soud I. stupně pak spatřoval v tom, že žalovaná jednala hrubě nedbale (zde odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 23 Cdo 2702/2012), tedy jednalo se o hrubou nedbalost nejvyšší intenzity, když odpověděla na nabídku zaslou z e-mailové adresy xxx, aniž by dále ověřila, zda se jedná skutečně o společnost Sendi. Je nerozhodné, zda předtím či poté ověřovala reference společnosti (i když během devíti minut, během kterých přepravu žalovaná s třetím subjektem sjednala, o tom lze pochybovat) u jiných zákazníků. Stejně tak z výpovědi pana M. vyplynulo, že platforma TRANS umožňovala vkládání dokumentů týkající se v platformě zúčastněných společností, ke kterým měli přístup i další subjekty registrované na této platformě. Tyto dokumenty pak mohl falešný dopravce poskytnout i žalované. Ač se odchylka v e-mailové adrese týká pouze dvou písmen, žalovaná se společností Sendi dosud nikdy nekomunikovala. Pokud se jí chystala svěřit zásilku v hodnotě několika statisíců českých korun, měla vyvinout alespoň určitou míru úsilí (např. srovnáním e-mailové adresy na webových stránkách či v databázi www.trans.eu) ohledně ověření identity společnosti, se kterou komunikovala. Ani námitka, že v pojistce dopravců jsou uvedeny SPZ kamionů, které přepravu realizují, neobstála, protože takovou informaci pojistka společnosti Sendi neobsahovala. Pokud se žalovaná brání tím, že takové případy řešila žalovaná telefonáty do pojišťovny, není to dostatečný důkaz, protože je to pouze obecné tvrzení, u kterého není jisté, že se vztahuje i na konkrétní případ odcizeného zboží.
11. Na rámec výše shrnutého odůvodnění soud I. stupně uvedl, že i v případě, že by mezi stranami byla sjednána zasilatelská smlouva dle § 2478 o. z., by měl zasilatel nahradit škodu vzniklou při

obstarávání přepravy, pokud neprokáže, že škodu nemohl odvrátit. V posuzovaném případě však bylo v moci žalované škodu odvrátit, pokud by byla obezřetnější při komunikaci se subjekty, se kterými dosud nejednala. Proto mezitímním rozsudkem rozhodl, že právní základ uplatněného nároku je opodstatněný.

12. Proti tomuto rozsudku podala včasné a přípustné odvolání žalovaná. Namítala, že soud I. stupně nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem nebo k jím označeným důkazům, ačkoliv k tomu nebyly splněny předpoklady podle § 118b nebo § 175 odst. 4 části první věty za středníkem (§ 205 odst. 2 písm. b/ o. s. ř.), řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 205 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.), soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností (§ 205 odst. 2 písm. d/ o. s. ř.), soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním (§ 205 odst. 2 písm. e/ o. s. ř.), dosud zjištěný skutkový stav neobstojí, neboť tu jsou další skutečnosti nebo jiné důkazy, které nebyly dosud uplatněny (§ 205 odst. 2 písm. f/ o. s. ř.), rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř.). Tyto důvody v doplnění odvolání žalovaná dále rozvinula. Především nesouhlasila s právní kvalifikací soudu I. stupně, že mezi stranami sporu byla uzavřena smlouva o přepravě, když žalovaná vždy uzavírala jen smlouvy zasílatelské, neboť k přepravě zboží neměla oprávnění, ale hlavně ani žádnou vůli. Smluvní vztah mezi stranami se tak řídí zejména ustanoveními § 2471 a násl. o. z. upravujícími smlouvu zasílatelskou a dále ustanoveními týkajícími se smlouvy komisionářské. Na podporu své argumentace odkázala na čl. 4 Úmluvy CMR, dle kterého je dokladem o uzavření přepravní smlouvy nákladní list. V posuzovaném případě pak z nákladního listu jednoznačně vyplývá, že dopravcem byla společnost SENDI (Anna S.) z Polska. Dále odkázala na čl. 9 Úmluvy CMR, dle kterého, pokud není prokázán opak, je nákladní list věrohodným dokladem o uzavření a obsahu přepravní smlouvy. K otázce existence smlouvy zasílatelské byly soudem I. stupně sice provedeny důkazy, nebyly však řádně zohledněny (viz. zejména body 21. až 24. napadeného rozsudku). Skutečnost, že žalovaná byla zasílatelkou, potvrdili i svědkové V. a M.. Žalovaná dále polemizovala s právním hodnocením soudu I. stupně v bodech 60. a 61. napadeného rozsudku, ve kterých soud I. stupně odůvodňoval, proč vztah mezi účastníky hodnotí jako smlouvu o přepravě. Argumentovala, že jeho hodnocení je nepřesvědčivé, nemá oporu v provedeném dokazování a je postaveno na spekulacích. Soud I. stupně sice konstatuje, že podstatnou náležitostí smlouvy o přepravě je označení zásilky, které však v daném případě zcela absentuje. Tuto absenci soud I. stupně překlenuje údajnou, z ničeho nevyplývající, zavedenou praxí mezi stranami. Co se týče fakturace až po provedení přepravy, a nikoliv poskytnutí zasílatelské služby, jedná se o časový rozdíl v řádu dní a z data fakturace tak v žádném případě nelze určovat smluvní typ. Ačkoliv tedy z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá uzavření smlouvy zasílatelské (nákladní list, dle kterého žalobce uzavřel smlouvu o přepravě s jiným subjektem, výslechy svědků, e-mailová komunikace, pojistná smlouva, výpisy žalovaného z obchodního a živnostenského rejstříku), soud I. stupně se přesto přiklonil ke konstrukci žalobce o uzavření smlouvy o přepravě založené na spekulacích (údajná ničím nedoložená praxe stran, datum fakturace atp.). Soud I. stupně tak nesprávně vyhodnotil předmětnou smlouvu jako smlouvu o přepravě, neboť nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem a k jím označeným důkazům, dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci. I pokud by se však odvolací soud přiklonil k názoru soudu I. stupně, že se jedná o přepravní smlouvu, je zde dán liberační důvod dle § 17 odst. 2 Úmluvy CMR, neboť škoda byla způsobena třetí neznámou osobou, která se vydávala za dopravce a zásilku převzala, a spáchala tak úmyslný trestný čin. Toto nemohla žalovaná nijak odvrátit ani následky takového jednání odstranit. Nedošlo k žádnému jednání osob pověřených splněním úkolu – provedení přepravy, jejichž jednání by bylo podřaditelné pod § 29 odst. 2 Úmluvy CMR. Tuto argumentaci pak v odvolání podrobněji rozebrala. Pokud jde o úvahu soudu I. stupně, spíše tedy obiter dictum, uvedenou v bodě 62. napadeného rozsudku, že i pokud by se jednalo o zasílatelskou

smlouvu, byla by dána odpovědnost žalované dle § 2461 o. z., žalovaná zdůraznila, že dopravce (SENDI) byl uveden v nákladním listu. Žalobkyně dopravce tedy znala okamžikem zahájení přepravy. Nemůže proto argumentovat, že by jí tato skutečnost nebyla sdělena. Zpráva o provedení příkazu je bezformální úkon. Dopravce byl označen i v rámci emailové a telefonické komunikace mezi zaměstnanci žalobkyně a žalované.

13. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a o. s. ř. a odvolání neshledal důvodným.
14. Soud I. stupně zjistil skutkový stav procesně správným způsobem v míře dostatečné pro jeho rozhodnutí. Odvolací soud proto z podrobných skutkových zjištění soudu I. stupně vychází. Takto zjištěný skutkový stav soud I. stupně i správně právně posoudil s odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího soudu. Odvolací soud nemá v zásadě k jeho pečlivému, podrobnému a výstižnému odůvodnění co dodat a s tímto odůvodněním se ztotožňuje, až na drobné odchylky, které budou zmíněny níže. Dle názoru odvolacího soudu v důsledku podvodného jednání osoby vydávající se za zástupce poddopravce Sendi, by přicházel v úvahu liberační důvod dle čl. 17 odst. 2 Úmluvy CMR, nikoliv dle čl. 17 odst. 3. Ten ale nebyl naplněn.
15. K odvolacím námitkám žalované odvolací soud uvádí, že právní vztah mezi stranami sporu sjednaný na základě objednávky ze dne 10. 5. 2018 je nutné považovat za smlouvu o přepravě. Soud I. stupně správně odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 448/2010, publikovaný ve sbírce pod č. 20/2013. Závěry tohoto rozsudku jsou aplikovatelné i v posuzovaném případě. Dle § 2555 o. z. se smlouvou o přepravě věci dopravce zavazuje odesílateli, že přepraví věc jako zásilku z místa odeslání do místa určení, a odesílatel se zavazuje zaplatit dopravci přepravné. Jak uvedl soud I. stupně, smlouva o přepravě věci se vyznačuje tím, že je označena zásilkou, označeno místo odeslání a místo určení, závazek dopravce provést přepravu a závazek odesílatele zaplatit přepravné. V posuzovaném případě místo odeslání a místo určení nebylo mezi stranami sporné (sklad Všechromy – sklad Hecht PL v Bogdanci v Polsku). Při sjednávání přepravy pan S. ze společnosti žalobkyně zaslal dne 10. 5. 2018 e-mail, kterým objednal u žalované kamion na Hecht PL a uváděl, kde má kamion v České republice učinit nakládku a dále uváděl referenční číslo zásilky. Žalovaná, aniž by zjišťovala bližší okolnosti (kde konkrétně se nachází místo s označením Hecht PL či jak veliký má kamion být a jaké parametry má zásilka), objednávku potvrdila zasláním SPZ kamionu, který měl přepravu provést. Přičemž z její komunikace s domnělým zástupcem společnosti Sendi je zřejmé, že mu byla schopna sdělit veškeré potřebné parametry pro uskutečnění přepravy, ostatně tento druh přepravy pro žalobkyni zajišťovala opakovaně, byť jinými subdopravci. Je tedy správná úvaha soudu I. stupně, že žalovaná znala parametry zásilek, které žalobkyně zaslala, což vycházelo ze zavedené praxe mezi stranami sporu. Stejně tak jako předpoklad, že strany věděly, za jakou cenu je přeprava uskutečňována. Závěr soudu I. stupně v této otázce tak rozhodně nelze považovat za spekulativní. Je třeba vycházet z faktické a zjevné povahy spolupráce stran sporu, přičemž otázky veřejného práva, které žalovaná nastoluje, jsou zde zcela bezpředmětné, jak správně uvedl soud I. stupně. Žalovaná mohla přepravu realizovat pomocí třetí osoby, samozřejmě pak za její jednání odpovídala dle čl. 3 Úmluvy CMR. Argumentace, že pro přepravu zboží neměla koncesovanou licenci a pojištění měla sjednané jen pro zasilatelství, je tak zcela irelevantní. Vzhledem k tomu, že místo nakládky a vykládky se nacházelo ve dvou různých státech, Česká republika a Polsko, je ve věci aplikovatelná Úmluva CMR a je tedy i s ohledem na sídlo žalované dána příslušnost českých soudů.
16. Odpovědnost za ztrátu zásilky, resp. odcizení plně naloženého kamionu, se pak řídí čl. 17 Úmluvy CMR, jak správně uvedl soud I. stupně. Dle čl. 17 odst. 1 této úmluvy dopravce odpovídá za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky anebo za její poškození, které vznikne od okamžiku převzetí zásilky k přepravě až do okamžiku jejího vydání, jakož i za překročení dodací lhůty. V posuzovaném případě by pak přicházel v úvahu liberační důvod upravený v čl. 17 odst. 2, a to, že dopravce je zproštěn této odpovědnosti, jestliže ztráta zásilky, její poškození nebo

překročení dodací lhůty bylo m. j. způsobeno (mimo tři jiné důvody, které zde nejsou aplikovatelné) okolnostmi, které dopravce nemůže odvrátit a jejichž následky odstranit není v jeho moci. Tato situace však nenastala, již z toho důvodu, že při větší opatrnosti měla žalovaná zaregistrovat, že emailová adresa, ze které s ní jí dosud neznámý dopravce komunikuje, se neshoduje s adresou na jeho webových stránkách, kterou v rámci běžné opatrnosti měla jistě ověřit, stejně tomu bylo u telefonního čísla. K závěru o jednání žalované rovnocennému úmyslu vylučují zproštění se odpovědnosti (viz. čl. 29 Úmluvy CMR), tedy v našich poměrech jednání v hrubé nedbalosti, se však odvolací soud zatím nepřiklání, neboť k tomuto závěru je třeba prohloubit dokazování při řešení výše škody, především v tom směru, zda se takové případy odcizení či ztráty kamionu stávají a zda s nimi měla žalovaná zkušenost a měla si proto počínat při jednání s dosud neznámým subdopravcem s větší opatrností a tak měla i instruovat zaměstnance. To však ničeho nemění na tom, že čl. 17 odst. 2 Úmluvy CMR aplikovat nelze, jelikož podvodné odstavení kamionu a odcizení nákladu bylo při větší opatrnosti odvratitelné.

17. Otázkou odpovědnosti zasilatele dle § 2482 o. z. ve spojení s § 2461 o. z. se pak odvolací soud dále již nezabýval s ohledem na skutečnost, že dospěl k závěru o tom, že byla uzavřena smlouva o přepravě, která se řídí Úmluvou CMR. Smlouvu mezi stranami sporu posuzoval tedy jako smlouvu přepravní a nikoliv zasilatelskou.
18. Z výše uvedených důvodů odvolací soud mezitímní rozsudek soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů uvedených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

V části týkající se výroku o nákladech řízení **není** proti tomuto rozsudku dovolání přípustné.

Praha 4. listopadu 2021

JUDr. Naděžda Javůrková v. r.
předsedkyně senátu